

PETA KNJIGA MALORIJADE

DEJVID
EDINGS

PROROČICA IZ KELA

Preveli
Suzana Stevanović
Dejan Kuprešanin

■ Laguna ■

Naslov originala

David Eddings
SEERESS OF KELL

Copyright © 1991 by David Eddings

This translation published by arrangement with
Ballantine Books, an imprint of Random House
Publishing group, a division of Random House Inc.

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Oskaruu Vilijamu Patriku Dženson-Smitu:
Dobro došao u naš svet!
S ljubavlju,
Dejv i Li*

BELGARIJADA

Pion proročanstva
Kraljica čarobnjaštva
Magijski gambit
Čudotvorčeva kula
Čudesna završnica

MALORIJADA

Čuvari zapada
Kralj Murga
Gospodar demona iz Karende
Čarobnica iz Daršive
Proročica iz Kela

Lestere,

Čitavu smo deceniju uložili u ovo delo. Otprilike smo obojica još na početku mogli da pretpostavimo u šta će ono izrasti nakon deset godina, ali čini mi se da smo ipak malo više postigli. Iskreno mislim da smo odgojili prilično dobrog dečaka. Nadam se da ti je bilo zabavno koliko i meni. Mislim da se obojica možemo ponositi time što se tokom stvaranja nismo poubijali, što je zapravo pohvala nadljudskom strpljenju dve posebne dame, a ne nekoj našoj vrlini.

Sve najbolje,
Dejvid Edings

Prolog

Odlomak iz *Knjige stoleća*, prve knjige *Malorijskih beseda*

Ovako se protezahu čovekova doba:

U prvom je dobu čovek nastao, probudivši se zbunjen i začuđen svetom koji je prvi put spoznao. Tvorci ga pomno promatrahu, a potom iz roda njegovog odabraše one koji im po volji behu. Ostalih se odrekoše i od sebe ih oteraše. Neki iz roda našeg krenuše da tragaju za duhom po imenu Ul, te nas napustiše uputivši se ka zapadu, otkad ih više ne sretosmo. Neki se odrekoše bogova i otputovaše na sever da se s demonima sukobe. Neki se pak prihvatiše svetovnih rabota i uputiše se na istok, gde podigoše moćne gradove.

Nasuprot njima, mi ostadosmo da očajavamo pod zemljom u senkama Korimskih planina gorko proklinjući sudbinu jer su nas odbacili nakon što su nas stvorili.

Tada se u svem tom jadu iz roda našeg pojavi žena obuzeta zanosom kao da ju je moćna ručeta prodrimala. Izdigla se za zemlje po kojoj je hodila i vezala oči tkaninom, kao da je želela da kaže kako je ugledala nešto što smrtnici ne mogu. I tako i bi, jer je ona bila prva proročica na vascelom svetu. Utom nam progovori rečima ispunjenim prikazanjem koje je doživela:

„Čujte! Gozba je spremna za tvorce naše, a vi ćete je zvati gozбом života. Tvorci su odabrali one koji im po volji behu, zbog čega ostali ostadoše neodabrani. I sad strahujete da vas nijedna zvanica neće odabrati na gozbi života. Međutim, nemojte očajavati, jer još jedna zvanica treba da stigne. Svi ostali već su izabrali svoje uloge, ali će gozba života sačekati Voljenu Zvanicu, koja će kasno pristići. I počujte šta vam kažem – *On* će vas odabrati. Čekajte ga dakle i ne sumnjajte u njegov dolazak. Odreknite se patnje i u znake na nebu i zemlji pogledajte, to sad svima kažem. Njegov dolazak zavisi od *vas*. Počujte! Neće *vas* odabrati ako vi *Njega* najpre ne odaberete. Takva nam je životna sudba. Stoga ustanite i izdignite se nad zemljom gde ste zaludno živeli u maloumnome očaju. Preuzmite zadatak koji je za vas namenjen i spremite Zvanici put jer će sigurno doći.“

O kako su nas samo te reči začudile! Morali smo ih pažljivo protumačiti. Uputili smo mnoga pitanja proročici, ali odgovori su joj bili uvijeni i nedokučivi. Pogledasmo tad nebo i načuljismo uši da oslušnemo šapat zemlje, pokušavajući da ugledamo, čujemo i saznamo. Nakon što smo naučili da čitamo nebesku knjigu i da oslušujemo šapat kamena, otkrili smo mnoštvo upozorenja o *dva* duha koja će nam doći – o dobrom i o zlom duhu. Dugo smo se naprezali da otkrijemo koji je pravi. I zaista, zlo se prurušava u dobro u nebeskoj knjizi i u govoru zemlje, a niko nije dovoljno mudar da ga razotkrije.

Ophrvani mislima o ovome, napustili smo senke Korimskih planina i obreli se u okolnim krajevima, gde i danas obitavamo. Odrekli smo se svetovnih briga i usredsredili se na zadatak. Veštice i proroci tražili su pomoć u svetu duhova, vračevi su sastančili s mrtvima, gatari su tragali za savetom na zemlji. Ali ovaj, ništa nismo otkrili!

Okupili smo se potom u plodnoj dolini da ujediniamo sve što smo saznali. Ovo je, dakle, pripoveda koju smo saznali od zvezda, stenja, ljudske duše i umova duhova:

Znajte da se razdelilo sve što je prožimalo beskrajni tok vremenski i da je deoba srž postojanja. Mnogi su tvrdili da tako i treba i da će tako biti do kraja sveta, ali to nije tačno. Da je sudba htela da razdor bude večni, onda bi svrha postanja bila da ga održi. Povrh toga, zvezde, duhovi i šapat stenja prenose da će se jednog dana razdvojenost okončati i da će sve opet biti celovito, a samo postanje svedoči da će taj dan *zaista* svanuti.

Takođe, znajte da se dva duha sukobljavaju u beskrajnim hodnicima vremena i da oni predstavljaju dva oblička onoga što je sve razdelilo. Dva sukobljena duha će se susresti *u ovom* svetu u čas kad će morati da se odabere. Ukoliko *ne dođe* do odabira, svet će nestati, a Voljena Zvanica o kojoj je proročica pripovedala neće se pojaviti. O ovome je i ona pripovedala rečima: „Neće *vas* odabrati ako vi *Njega* najpre ne odaberete.“ A odabir koji ćemo naćiniti zapravo je izbor između dobra i zla, tako da će stvarnost koju odaberemo biti dobra ili loša i neće se menjati sve do kraja sveta.

Pripazite sad i na ovo – kamenje po celom svetu neprestano mrmlja o dva kamena koja leže u središtu razdora. Nekad su bili delovi kamena što se nalazio u središtu postanja, ali kao i sve ostalo, i oni se razdeliše toliko naprasno da je silina pri odvajanju uništila čitave zvezde. I kad se na istom mestu nađu, smesta će doći do sukoba između dva duha. Osvanuće dan kad će sve nanovo biti jedno, ali je razdor između kamenja ogroman, pa se nikad neće nanovo spojiti. Zbog toga će jedan od ova dva kamena prestati da postoji kad nestane razdor, a s njime i jedan od dva sukobljena duha.

Ovakve smo mi priče saznali, a ovo otkriće obeležava okonćanje prvog doba.

Drugo doba počelo je tutnjavom i zemljotresima na ovom svetu kao i na svim ostalim, jer se, avaj, sama zemlja rascepila, a more je požurilo da razdvoji narode onako kako se i samo postojanje razdelilo. Korimske planine stenjući su se zatresle i tužno zaljuljale kad ih je more progutalo. Znali smo da će se ovo desiti jer su nas proroci upozorili na to. Stoga smo pobjegli pre rascepljenja zemlje i talasa, koji su se najpre udaljili, a potom se silno zakotrljali dovde gde su i sada.

Nakon što je more nagrnilo, deca boga zmaja pobeškoše uputivši se severno od planina. Proroci su nam rekli da će se zmajeva deca vratiti s namerom da nas pokore. Stoga smo se rešili da se posavetujemo i odlučimo kako najlakše da sprečimo da nas prekinu u proučavanju. Tako smo na kraju zaključili da naše neprijateljski nastrojene komšije nimalo ne zanimaju kolibe od blata u zabitima, pa smo u skladu s tim i uredili život. Srušili smo gradove i odneli kamenje, a potom smo zašli dalje u brda kako ne bismo uznemirili komšije ili nečim izazvali zavist.

Godine su prolazile, a za njima i vekovi i eoni. I bi onako kao što smo i mislili da će se zbiti – angaračka deca dođoše kod nas i nametnuše nam svoju vlast. Nazvali su zemlju u kojoj smo živeli Dalazija, a mi smo se povinivali njihovim željama i nastavili s proučavanjima.

Otprilike je tad na dalekom severu učenik boga Aldura otišao da povрати nešto što je bog zmaj ukrao od Aldura. Taj je poduhvat bio toliko važan da se time okončalo drugo doba i otpočelo treće.

U trećem su dobu pristigli angarački sveštenici Grolimi da pripovedaju o bogu zčaju i njegovoj želji da ga zavolimo, a mi smo ih saslušali pošto slušamo sve koji nam se obrate. Tako smo potražili odgovor u nebeskoj knjizi i ubrzo smo saznali da je Torak božje oličenje jednog od duhova koji se nadmeću u središtu postojanja. Ali gde se onda krije drugi? Kako ćemo

odabrati ako nam se obratio samo jedan? Tada smo se suočili sa svojom strahovitom odgovornošću. Duhovi će nam doći, svaki u svoje vreme, i svaki će nas ubeđivati da je on dobar a onaj drugi loš. Međutim, običnim smrtnicima preostaje da odaberu. Posavetovali smo se stoga nanovo i zaključili smo da je možda pametno prihvatiti *oblik* vere koji su nam Grolimi žarko namećali. Smatrali smo da ćemo time uspeti da procenimo narav boga zmaja i da ćemo se bolje pripremiti za dolazak drugog boga.

Događaji u svetu ipak su počeli da nas ometaju. Angaraci su bračnim vezama osnovali savez s Melsinima, moćnim graditeljima gradova, a potom su zajedno podigli carstvo koje je zavladao čitavim kopnom. Angaraci su narod koji se ne libi da dela, a Melsini behu marljivo obavljali sve poslove. Dela se jednom zasnaga obave, a poslovi se svakodnevno vraćaju, što je nagnalo Melsine da zatraže od nas pomoć da im se olakšaju neprestani zadaci. I desi se nakon toga da je jedan naš zemljak koji je pomogao Melsinima neočekivano otputovao na sever kako bi se pozabavio nekim zadatkom slične prirode. Put ga je naneo u Ašabu, u kojoj je pokušao da se skloni od oluje što se tad zadesila. Domaćin kuće u Ašabi nije bio ni Grolim ni Angarak – zemljak je sasvim nesvesno nabasao na samu Torakovu kuću. Torak je iz radoznalosti prema našem rodu poslao da mu dovedu putnika i naš zemljak ostade da uživa gostoprinstvo boga zmaja. Istog trena kad je uplašen pogledao Torakovo lice, završilo se treće doba i počelo četvrto. Jer počujte! *Nismo* čekali angaračkog boga zmaja. Znaci koji su ukazivali na njega tu su i prestali i naš zemljak zaključio da je Torak proklet i da će s njegovom smrću nestati sve što je od njega.

Tad shvatismo koliko smo pogrešili – o kako smo se samo čudili ovome što prvi put uvidismo, to jest tome da i bog može biti alatka usuda! Čujte me sad: Torak je poticao iz *jedne* od dve sudbe i samim tim nije posedovao *celovitu* sudbinu.

I tako se desi da je neko ubio kralja na sasvim drugom kraju sveta, i ugasio bi mu se čitav rod da nije bilo jednog preživelog. Kralj je čuvao jedan od ona dva kamena moći i Torak je uzdahnuo kad su mu doneli vest o tome, jer je mislio da se otarasio drevnog neprijatelja. Tad poče da se sprema za rat u zapadnim carstvima. Međutim, nebeska nam knjiga i šaputanje kamenja prenesoše da Torak neće moći da ostvari ono što je zamislio. Loza čuvara kamena se održala, tako da su i dalje motrili na njega. Toraku će rat doneti samo jad.

Dugo se bog zmaj spremao namećući podređenima zadatke koje će uspeti da obave tek nakon nekoliko pokolenja. Torak je, poput nas, posmatrao nebesa tražeći uputstva za pohod ka Zapadu. Međutim, pronalazio je samo ono što je želeo da sazna, pa je tako prevideo *čitavu* poruku zapisanu na nebesima. Pročitavši samo deo onoga šta se tamo nalazilo, naredio je vojsci da krene u kobni čas.

I tako i bi – užas je dočekaio Torakove armije u prostranoj dolini kraj Vo Mimbra, na dalekom Zapadu. Bog zmaj tad utonu u san i tako ostade da čeka dolazak neprijatelja.

Utom začusmo šaputanje koje nam otkri dotad nepoznato ime. Šapat je s vremenom postajao sve glasniji, toliko da se na dan rođenja pomenute osobe preobrazio u viku. Bogoubica Belgarion se napokon pojavio.

Događaji su se nakon toga brzo nizali, a pre užasnog susreta sve se razvijalo toliko užurbano da su stranice u nebeskoj knjizi postale zamućene. I tako se i zbi da je na dan kad ljudi slave nastanak sveta Belgarion preuzeo kamen moći, a istog trena kad ga je uhvatio, nebeska knjiga blesnu zaslepljujućom svetlošću i odjek Belgarionovog imena zazvoni do najdalje zvezde.

Osetismo potom da je Belgarion krenuo k Maloriji s kameonom moći i da se Torak u snu meškolji. A onda dođe i ta grozomorna noć. Bespomoćno smo posmatrali kako se mnoštvo

stranica nebeske knjige okreće a da ih nismo mogli protumačiti. Utom se okretanje zaustavi i pročitasmo jednu užasnu rečenicu: „Torak je ubijen.“ Knjiga se zatrese a svetlost postojanja potpuno nestade. U tom se zastrašujućem trenutku ispunjenom tminom i tišinom završilo četvrto doba i otpočelo peto.

Na početku petog doba pronašli smo zagonetku u nebeskoj knjizi. Sve se pre toga kretalo k megdanu Belgariona i Toraka, a sad su događaji ukazivali na neki drugi susret. Zvezde su nam otkrile da su zaraćeni duhovi odabrali drugačije okolnosti za svoj okršaj, a i sami smo mogli osetiti kako se razvijaju, ali nismo uspeli da dokučimo ko su ili šta su oni bili, jer su nam stranice u moćnoj knjizi bile mračne i nejasne. Uprkos tome, primetismo prisustvo nečeg zaogrnutog tminom što se umešalo u svakodnevne ljudske živote i mesec nam tad sasvim jasno otkri da je posredi mračno postojanje izvesne žene.

U čitavoj ovoj neograničenoj zamršenosti koja je prekrila nebesku knjigu ipak uspesmo da dokučimo nešto. Kako su se smenjivala, čovekova doba proticala su brže, a razdoblja između događaja koji su zapravo predstavljali susrete između dva usuda postadoše kraća. Prošlo je doba kad smo gotovo kao iz dokolice mogli proučavati svet i sad moramo da požurimo kako ne bismo propustili dolazak konačnog susreta.

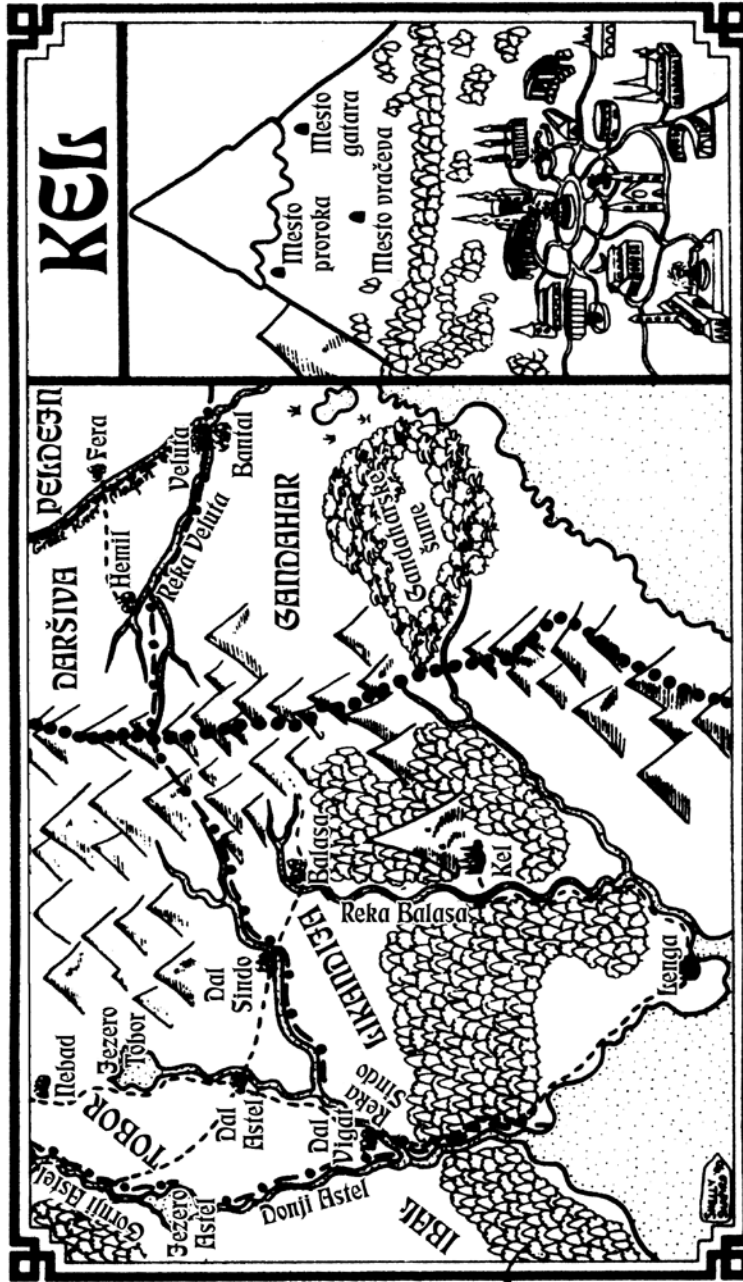
Odlučili smo da podstaknemo ili zavaramo učesnike u konačnom susretu kako bi na vreme pristigli na pravo mesto.

Poslali smo prikazu One Koja Će Odabrati ženi obavijenoj u kukuljicu od tmine i bogoubici Belgarionu, a ona ih je uputila na stazu koja će ih na kraju odvesti do mesta odabira.

Usredsredismo se potom na pripreme, jer je dosta toga trebalo da se obavi, a mi smo znali da će ovaj susret biti konačan. Razdor postojanja je predugo trajao i nakon susreta dva usuda razdeljenost će nestati i sve će nanovo biti jedno.

Deo prvi

KEL

Prvo poglavlje

Svež rezak vazduh obilovao je bogatim smolastim mirisom četina koji su bili tamnozeleni i kad je sva ostala priroda umirala. Snežna polja nad njima prosto su blešala pod suncem, a žubor nabujalih potoka koji su skakutali niz kamenita korita ka ligama udaljenim rekama u dolinama Daršive i Gandahara neprestano im je odzvanjao u glavama. Pored hućanja i glasnog žubora vode koja se kotrljala ka neizbežnom sastanku s velikim Meganom moglo se čuti i blago tugaljivo zavijanje neprestanog vetra što se poigravao u krošnjama raskošnih zelenih šuma jela, borova i smreka na vrhovima brda visoko uzdignutih k nebu kao da nerazumno žude za nečim. Garion je s prijateljima zašao visoko u brda, prateći karavansku stazu koja se uvijala duž korita reka i penjala se po strmim obodima grebena. S vrha grebena mogli su ugledati još mnoštvo njih nad kojima se nadvijao kostur kopna podižući neukaljane bele vrhove prekrivene večnim snegom toliko visoko da je delovalo kao da paraju nebesa. Garion je i ranije zalazio u planinske predele, ali dotad nije video ovako zadivljujuće vrhove. Iako je znao da su još daleko od ogromnih

venaca, zbog čistog planinskog vazduha imao je utisak kao da bi mogao da se pruži i dodirne ih.

Razoružavajući spokoj oko njih odagnao im je pometenost i strah koji su se usadili duboko u njima u ravnicama, a sve su brige, čak i misli, iščilele. Sa svakog je vrha pogled bio drugačiji i raskošniji, tako da je družina na kraju jahala bez reči, zapanjena lepotom. Ljudske tekovine izgubile su značaj. Niko se ne bi usuđio, niti bi *mogao* da svojim rukama promeni ove večne vrhove.

Sunce je ispunjavalo duge letnje dane. Ptice su cvrkutale u krošnjama drveća nanizanog kraj vijugavih staza, omamljene mirisom osunčanih četinarara i blagim miomirisom divljeg cveća koje je prekrivalo zakošene livade. Povremeno su čuli odjek divljeg jezivog cičanja orlova.

„Jesi li ponekad razmišljao da premestiš prestonicu?“, upita Garion malorijskog cara pored sebe pomalo prigušeno. Imao je utisak da bi mu glas ukaljao lepotu koja se širila oko njih ukoliko bi pričao malo glasnije.

„Ne baš, Garione“, odgovori Zakat. „Moja vlada ne bi opstala ovde. Melsini mahom predstavljaju sav birokratski organ. Iako deluju nemaštovito, to nije tačno. Bojim se da bi moji podređeni pola vremena trošili na posmatranje predela, a pola na pisanje jeftine poezije. Niko ne bi obavljao poslove. Sem toga, nemaš pojma kako je ovde zimi.“

„Pada sneg?“

Zakat klimnu. „Niko se više ne opterećuje da meri nanose u centimetrima. Mere ga u metrima.“

„Neko živi ovde? Nikog nisam video.“

„Lovci na krzno i na zlato i njima slični.“ Zakat se blago osmehnu. „Mislim da im je to samo izgovor. Neki prosto vole samoću.“

„A odabrali su pravo mesto za to.“

Malorijski car se izmenio otkad su napustili Ateskin logor na obali Megana. Smršao je i mrtvilo mu je iščezlo iz pogleda. Jahao je pažljivo poput Gariona i ostalih stalno premeravajući okolinu. Međutim, promena u izgledu nije bila toliko važna. Zakat je uvek bio nekako setan, moglo bi se čak reći i tugaljiv, ukoliko se uzmu u obzir razdoblja ispunjena mračnim mislima, ali se istovremeno vodio hladnokrvnim stremljenjima. Garion je često na to gledao kao da Malorijčeve želje i neobuzdana glad za moći zapravo nisu bile njegova unutrašnja potreba, već izvesna vrsta propitivanja svojih mogućnosti koja bi dublje poticala iz naklonosti ka samouništenju. Izgledalo je kao da je Zakat gurao sebe i sav carski imetak u nemoguće sukobe s potajnom nadom da će se nekad susresti s nekim dovoljno jakim da ga ubije i oslobodi ga tereta življenja koji je jedva podnosio.

Sad je sve to nestalo. Susret sa Siradis na obali Magana zauvek ga je izmenio. Svet koji mu je dotad delovao prazno i pusto postao je nešto sasvim novo. Garion je povremeno imao utisak kao da primećuje nadu na licu svog prijatelja, nešto što ga dotad nije krasilo.

Prošli su široko skretanje na drumu i Garion ugleda vučicu koju su pronašli u mrtvoj šumi u Daršivi. Strpljivo ih je čekala. Ponašanje vukova ga je sve više zbunjivalo. Šapa joj je zacelila pa je povremeno jurcala okolnim šumama u potrazi za čoporom, ali se uvek vraćala izgledajući kao da je neuspeh u potrazi ne dotiče. Činilo se kao da je bila sasvim srećna što je član njihovog neobičnog čopora. Ta njena čudna osobina bila je sasvim u redu dok su se nalazili u planinama, ali družina neće uvek biti u divljini, a pojava nepripitomljenog i verovatno uznemirenog vuka na užurbanim ulicama verovatno će privući pažnju, ako ne i nešto još nezgodnije.

„Kako si, sestrice?“, upita je Garion ljubazno na jeziku vukova.

„Dobro sam“, odgovori.

„Jesi li našla tragove čopora?“

„Ima dosta vukova u okolini, ali niko nije iz mog roda. Moraću da ostanem s vama još malo. Gde mi je mladunac?“

Garion se osvrnu preko ramena k maloj zaprezi na dva točka koja se truckala iza njih. „Odmara se pored moje ženke na onoj spravi s krugovima umesto nogu.“

Vučica uzdahnu. „Ako tako nastavi da se odmara, zaboraviće da trči i lovi“, negodovala je, „a ako tvoja ženka nastavi tako da ga tovi, trbuh će mu se raširiti tako da će teško preživeti gladno doba s malo hrane.“

„Pričaću s njom o tome.“

„Da li će te poslušati?“

„Verovatno neće, ali ću svejedno pokušati. Zavolela je mladunca i srećna je kad je blizu nje.“

„Uskoro ću morati da ga naučim da lovi.“

„Da, znam. Objasniću joj.“

„Zahvaljujem“, začutala je nakratko. „Nastavite pažljivo“, upozori. „Neko živi u blizini. Namirisala sam ga nekoliko puta, ali ga još nisam susrela. Znam samo da je velik.“

„Koliko velik?“

„Veći je od zveri na kojoj sediš.“ Pogledala je pravo u Kretijena. Veliki zelenko se već navikao na vučicu tako da je bio manje uznemiren zbog njenog prisustva, ali je Garion ipak smatrao da bi bio mnogo srećniji ukoliko im ne bi toliko prilazila.

„Ispričaću vođi o tome“, obeća Garion. Vučica je zbog nečega izbegavala Belgarata, a Garion je došao do zaključka da je njeno ponašanje verovatno uzrok neobičnog sveta vučjeg bontona koji mu je bio sasvim nepoznat.

„Nastaviću s potragom“, reče ustavši. „Možda ću naleteti na zver, a onda ćemo znati šta je to.“ Onda zastade. „Njegov miris mi govori da je opasan. Jede sve na šta naiđe, čak i hranu koja je i nama gadna.“ Okrenu se utom i hitro i bešumno odjuri u šumu.

„Ovo mi je baš neobično, znaš?“, primeti Zakat. „Video sam ranije da neko priča sa životinjama, ali ne na njihovom jeziku.“

„Takvo nam je porodično nasleđe“, osmehnu se Garion. „U početku ni ja nisam mogao da poverujem u to. Ptice su stalno dolazile kod tetke Pol da procaskaju o svojim jajima. Primetio sam da neizmerno vole da pričaju o tome. Vukovi su mnogo ponosniji“, zastade na tren. „Ne moraš da kažeš tetki Pol da sam ovo rekao“, nadoveza se.

„Lažeš je, Garione?“, nasmeja se Zakat.

„Samo izbegavam istinu“, ispravi ga Garion. „Moraću da popričam s Belgaratom. Pripazi na okolinu. Vučica je rekla da neki stvor živi u okolini. Kazala je da je veći od konja i da je prilično opasan. I naglasila je da je mesožder.“

„Kako izgleda?“

„Nije ga videla. Međutim, nanjušila ga je i pronašla mu je tragove.“

„Pripaziću.“

„Pametno.“ Garion se okrenu i odjaha do Belgarata, koji je žustro razgovarao s Pol.

„Durnik mora da izgradi kulu u dolini“, pričao je Belgarat.

„Ne razumem zašto, oče“, Polgara će.

„Svi Aldurovi učenici imaju kule, Pol. Takav je običaj.“

„Stari običaji umeju da se održe čak i kad više nisu potrebni.“

„Moraće da uči, Pol. Kako će moći da uči ako ćeš mu ti stalno dosađivati?“

Uputila mu je leden, dug pogled.

„Možda bi trebalo da izmenim tu izjavu.“

„Samo ti dobro promisli. Sačekaću ja.“

„Deda“, oglasi se Garion zauzdavši konja. „Pričao sam s vučicom malopre i rekla mi je da neka velika zver živi u šumi.“

„Možda medved?“

„Mislim da nije. Nanjušila ga je nekoliko puta, a verovatno zna da prepozna medveđi miris, zar ne?“

„Mislim da zna.“

„Nije mogla da mi kaže koja je tačno životinja, ali je rekla da misli kako ne bira mnogo šta jede“, zastade. „Imate li i vi utisak da je vučica čudna?“

„Šta želiš da kažeš?“

„Dosta priča, ali stalno imam utisak kao da želi još nešto da kaže.“

„Vrlo je pametna. To je neobično za ženke, ali desi se i to ponekad.“

„Razgovor je krenuo zaista neočekivanim tokom“, Polgara će.

„Oh“, ljupko će starac, „još si tu, Pol. Mislio sam da si našla neku zanimaciju u međuvremenu.“

Ošinula ga je ledenim pogledom, ali Belgarat ostade nepometen. „Bolje da upozorimo ostale“, reče Garionu. „Vučica bi prosto zanemarila običnu životinju. Verovatno je naišla na nešto neobično, a to obično podrazumeva opasnost. Reci Se’Nedri da nam se pridruži. Mogla bi da bude lak plen ovoliko daleko iza nas.“ Promislio je malo o tome. „Nemoj joj reći ništa što bi je uznemirilo, ali bolje je da pošalješ Lizel da joj se pridruži na zaprezi.“

„Lizel?“

„Plavojka s jamicama na obrazima.“

„Ma znam ko je ona, deda, nego zar ne bi Durnik ili Tot bili pogodniji za taj zadatak?“

„Ne bi. Ako bi se oni pridružili Se’Nedri na zaprezi, znala bi da nešto ne valja i verovatno bi se prepala. Zver koja lovi zna da nanjuši strah. Bolje da se ne izlaže toj opasnosti. Lizel je prošla dobru obuku i sigurno krije nekoliko bodeža pod odećom.“ Vragolasto se osmehnu. „Siguran sam da Svileni zna gde se tačno kriju“, dodade.

„Oče!“, viknu Polgara.

„Ma nije valjda da nisi znala, Pol? Sto mu muka, baš si nepažljiva.“

„Dobio si ovu bitku, deda“, natuknu Garion.

„Drago mi je da ti se svidelo“, iskezi se Belgarat Polgari.

Garion brže-bolje okrenu Kretijena kako njegova tetka ne bi primetila da se osmehuje.

Uveče su pažljivije postavili logor, odlučivši se da odaberu jasik zaklonjen okomitom liticom i izdvojen od ostatka šume dubokom planinskom rekom s prednje strane. Sunce je zašlo iza vrhova prekrivenih večnim snegom visoko nad njima i sumrak ispuni jaruge i klisure plavičastim senkama, a Beldin se vrati iz izviđanja široke oblasti oko njih. „Malo je rano za dremku, zar ne?“, progundā nakon što je zatrepavši promenio obličje.

„Konji su se umorili“, reče Belgarat gledajući Se’Nedru ispod oka. „Peli smo se strmim brdom.“

„Tek ćeš videti“, kaza Beldin hramljući do vatre. „Nagib je posle još veći.“

„Šta ti je s nogom?“

„Došlo je do neslaganja s nekom orlušinom. Kako su samo glupi! Nije mogao da razazna razliku između jastreba i goluba. Morao sam da mu je pojasnim. Ugrizao me je dok sam mu čupao perje s krila.“

„Striče“, prekorno će Polgara.

„Prvi je počeo.“

„Da li nas prate vojnici?“, upita Belgarat.

„Nekoliko Daršivaca. Međutim, daleko su dva-tri dana od nas. Urvonova vojska se povlači. On i Nahaz su mrtvi, tako da nema smisla da se tuku.“

„Barem smo time skinuli s vrata nešto trupa koje nas uhode“, oglasi se Svileni.

„Bolje je da se ne raduješ preterano“, kaza Beldin. „Pošto su sad Čuvari i Karendi otišli bestraga, Daršivci mogu da se usredsrede na nas.“

„Ima smisla. Misliš li da znaju gde se nalazimo?“

„Zandramas zna, a mislim da to ne bi krila od svojih vojnika. Verovatno ćete stići do snežnog pojasa kasno sutra. Mislim da je razborito da smislite kako da sakrijete tragove.“ Osvrnu se okolo. „Gde ti je vučica?“, obrati se Garionu.

„Lovi. Tražila je tragove svog čopora.“

„To me podseti na nešto“, reče Belgarat tiho, okrenuvši se da vidi da li je Se’Nedra dovoljno daleko da ga ne čuje. „Vučica je rekla Garionu da u okolini živi neka velika životinja. Pol će ići večeras u izvidnicu, ali sigurno ne bi škodilo da i ti malo pronjuškaš sutra. Nisam raspoložen za iznenađenja.“

„Važi, pogledaću.“

Sadi je sedeo s Kadifom na drugom kraju vatre. Smestili su zemljanu bočicu pored i pokušavali da namame Zit i njene potomke napolje komadićem sira. „Bilo bi lepo da imamo mleka“, progovori Sadi piskavim glasom. „Dobro je za zmijice. Jača im zube.“

„Upamtiću to“, Kadifa će.

„Nameravate da se oprobate u odgajanju zmija, markizo?“

„Lepa su stvorenjca“, odgovori. „Čiste su, tihe i ne jedu mnogo. Pri tom, umeju da pomognu kad ustreba.“

Sadi joj se naklonjeno osmehnu. „Još će od vas postati prava Njisanka, Lizel.“

„Neće vala, ako se *ja* budem pitao“, promumla Svileni natmureno Garionu.

Večerali su pečenu pastrmku. Durnik i Tot su postavili logor, a potom se uputili ka obali reke sa štapovima za pecanje i mamcima. Durnik je nedavno postao učenik, zbog čega se dosta promenio, ali se njegova želja za omiljenom razonodom

nije umanjila. Više nije ni razgovarao o tome sa svojim nemim prijateljem. Prosto bi se svaki put kad bi postavili logor blizu jezera ili reke, gotovo nagonski bacili na posao.

Polgara je nakon večere odletela u senovitu šumu, ali kad se vratila, izvestila je da nema nikakvih tragova ogromne zveri na koju ih je vučica upozorila.

Jutro je bilo hladno i u vazduhu se osećao mraz. Dah konja se pretvarao u paru kad su krenuli, a Garion i ostali su se čvrsto ogrnuli ogrtačima.

Baš onako kako je Beldin nagovestio, domogli su se snežnog pojasa kasno posle podne. Zaprega je ostavljala plitke i tvrde useke, ali kad su malo dalje zašli, tragovi postadoše dublji. Podigli su konačište niže od pojasa snega i krenuli rano ujutru. Svileni je osmislio nešto slično jarmu, što je zakačio na jednog zaprežnog konja, a potom je na to privezao konopce i desetak kamenova velikih kao čovečja lobanja koji su se vukli za njima. Čovečuljak je pažljivo osmotrio tragove koje je kamenje načinilo u snegu kad su nanovo krenuli drumom preko večno belog prekrivača. „Sasvim zadovoljavajuće“, reče pun sebe.

„Ne razumem koja je svrha ove vaše smicalice, prinče Keldare“, priznade Sadi.

„Kamenje ostavlja tragove koji liče na tragove zaprega“, pojašni Svileni. „Vojnici koji nas prate možda će pomisliti da su tragovi konja sumnjivi. Međutim, tragovi zaprega na karavanskom drumu nisu toliko neobični.“

„Pametno“, evnuh će, „ali zašto ne bismo nasekli granje i okačili ih na konopce?“

Svileni odmahnu glavom. „Bilo bi još sumnjivije da zametemo sve tragove u snegu. Često se putuje ovim drumom.“

„O svemu razmišljate, zar ne?“

„Glavni predmet na akademiji bio mu je šunjanje“, progovori Kadifa s male zaprege na kojoj se vozila sa Se’Nedrom i vučićem.

„Ponekad se šunja samo da bi ostao u formi.“

„Ne bih *toliko* preterivao, Lizel“, pobuni se čovečuljak ojađeno.

„Siguran si da ne bi?“

„Pa možda i bih, ali nisi morala tako grubo to da izjaviš, a i reč *šunjanje* ima baš loš prizvuk.“

„Imaš li bolji izraz za to?“

„Evo – *izvrdavanje* lepše zvuči, zar ne?“

„Zašto bismo se natezali oko izraza kad ionako isto znače?“ Osmehnu mu se neodoljivo, a jamice joj zaigraše na obrazima.

„Prosto mi figurativno ne odgovara, Lizel.“

Karavanski drum postade strmiji, okružen dubljim nanosima snega. Vetar je nosio sneg s vrhova kilometrima i postade jači i toliko leden da je hladnoća gotovo ujedala.

Oko podneva se zlokobni gusti oblaci nakupiše sa zapada zaklanjajući vrhove, a družina se nanovo susrete s vučićom, koja je dotrčala niz strmi put. „Predlažem vam da nađete sklonište za čopor i zveri“, progovori neobično uznemirena.

„Našla si stvorenje koje ovde obitava?“ upita Garion.

„Nisam. Ovo je mnogo opasnije.“ Značajno je pogledala ka oblaku iza sebe koji se gomilao nad njima.

„Reći ću vođi.“

„Pametna odluka.“ Isturi utom njušku ka Zakatu. „Reci mu da krene za mnom. Nedaleko odavde nalazi se šumarak. Pronaći ćemo odgovarajući zaklon.“

„Želi da kreneš s njom“, obrati se Garion Malorijcu. „Sprema se loše vreme i misli da je najbolje da se zaklonimo u šumarku pred nama. Vidi možete li da nađete neku zavetrinu, a ja ću obavestiti ostale.“

„Mećava?“ upita Zakat.

„Pretpostavljam da je tako. Mora da je nešto ozbiljno čim je uznemirilo vuka.“ Garion okrenu Kretijena i odjaha da upozori družinu. Bilo je prilično teško da požure strmom klizavom stazom, a ledeni vetar počeo da ih zasipa i šiba ledenim pahuljama pre no što su se domogli šumarka kud je vučica odvela Zakata. Mladi tanki borovi bili su prilično gusti. Oluja je nedavno raščistila deo šumarka nagomilavši oboreno granje i stabla u uvali na obodu strme kamenite litice. Durnik i Tot su se odmah bacili na posao iako su se vetar i vejavica pojačali. Garion i ostali iz družine im pomogoše pa su ubrzo podigli rešetkasti zaklon i postavili ga uz liticu. Pokriše ga šatorskim platnom koje potom pažljivo privezaše i pričvrstiše panjevima. Raščistili su unutrašnjost i odveli konje skroz na kraj skloništa baš kad je oluja bila najjača.

Vetar je ludački zviždao, a izgledalo je kao da je šumarak potpuno nestao u uskovitlanoj vejavici.

„Hoće li Beldin biti dobro?“ upita Durnik zabrinuto.

„Ne brini za njega“, ogłosi se Belgarat. „Leteo je kroz oluje. Verovatno će se izdići iznad nje, ili će se ukopati u sneg dok ne prođe.“

„Smrznuće se!“ povika Se’Nedra.

„Neće ako se sakrije pod snegom“, ubedljivo će Belgarat. „Čini mi se da vremenske prilike ne utiču na njega.“ Pogleda utom vučicu, koja je zurila u uskovitlanu vejavicu sedeći na bokovima. „Zahvaljujem ti na upozorenju, sestrice“, uputi joj ljubazno.

„Sad sam član vašeg čopora, poštovani vođo“, odgovori isto tako ljubazno. „Bezbednost čopora zavisi od svih nas.“

„Mudro zboriš, sestrice.“

Zamahala je repom ne odgovorivši.

Oluja je besnela čitavog dana i kasnije uveče dok su sedeli oko vatrice koju je Durnik založio. Oko ponoći vetar prestade brzo kao što je i naišao. Sneg je padao u šumarku do jutra, a

onda i on utihnu. Međutim, rezultati su bili sasvim očigledni. Nanos je sezao Garionu do kolena. „Bojim se da ćemo morati da raščistimo sneg sa staze“, ogłosi se Durnik trezveno. „Imamo oko pola kilometra da stignemo do karavanskog drumu, a ko zna šta se sve krije pod snegom. Zaista ne želimo da konji polome noge na koječemu.“

„Šta ćemo s mojom kočijicom?“, Se’Nedra će.

„Moraćemo da je ostavimo, Se’Nedra. Sneg je predubok. Ako bismo nekako i uzmošli da je dopremimo do drumu, konj neće moći da je vuče preko nanosa.“

Uzdahnula je. „A bila je baš ugodna.“ Pogleda najednom Svilenog potpuno ozbiljnog lica. „Hvala ti što si mi je pozajmio, prinče Keldare“, reče. „Ne treba mi više, tako da slobodno možeš da je uzmeš.“

Tot je raščistio stazu koja je vodila preko strmine do karavanskog drumu. Družina ga je pratila tabajući širu površinu i pretražujući prekrivene panjeve i grane stopalima. Proveli su dva sata kopajući stazu do drumu, zadihani od preteranog napora ovako visoko u planinama.

Krenuli su natrag ka uvali, gde su ih gospe čekale s konjima, ali na pola puta vučica najednom zabaci uši unazad i zareža.

„Šta je bilo?“, Garion će.

„Zver“, prorežala je. „Krenula je u lov.“

„Spremite se!“, dreкну Garion ostalima. „Zver je blizu!“ Maši se utom preko ramena i isuka mač Gvozdene Ruke.

Stvor se najednom pojavi na drugom kraju zavejane staze. Kretao se polusagnut poput životinje, sav prekriven snegom po raščupanom krznu. Lice mu je bilo jezivo ali i nekako zastrašujuće poznato. Svinjoliike oči su mu bile duboko usađene pod debelim dlakavim izbačenim čelom. Nad isturenom donjom vilicom preko obraza su mu se podizale dve žute uvijene kljove.

Razjapio je čeljusti i zaurlao udarajući se pesnicama po širokim grudima skroz se uspravivši. Bio je gotovo dva i po metra visok.

„Nemoguće!“, povika Belgarat.

„Šta to?“, uznemireno će Sadi.

„Ovo je eldrak“, reče Belgarat, „a oni žive samo u Ulgolendu.“

„Mislim da grešite, Belgarate“, pobuni se Zakat. „Ovo je majmun-medved. Ostalo ih je još nekoliko ovde u planinama.“

„Gospodo, da li biste mogli da odložite raspravu o njihovom rodu za kasnije?“, natuknu Svileni. „Valjalo bi da se pozabavimo time da li je bolje da bežimo ili da se bijemo.“

„Ne možemo da bežimo po ovom snegu“, natmureno će Garion. „Moraćemo da se bijemo.“

„Plašio sam se da ćeš to reći.“

„Najvažnije je da ga zadržimo dalje od gospi“, oglosti se Durnik pogledavši evnuha. „Sadi, da li će ga tvoj otrovni bodež ubiti?“

Sadi sumnjičavo odmeri zver. „Ubeđen sam da hoće“, reče, „ali je ovaj prikan ogroman. Potrajaće dok otrov ne počne da deluje.“

„U redu onda“, odluči Belgarat. „Odvuci ćemo mu pažnju da mu se Sadi prišunja i zabije bodež u leđa. Povuci ćemo se nakon toga i sačekati da otrov počne da deluje. Raširite se i nemojte da se junačite.“ Zatreperi utom i preobrazi se u vuka.

Isukali su oružje i krenuli u polukrugu ka čudovištu koje se sve jarosnije lupalo po grudima na obodu šumarka. Zatetura se utom niz padinu razbacujući sneg s nogu. Sadi krenu ka vrhu nisko držeći bodež, a Belgarat i vučica pojuriše ka zveri škljocajući čeljustima.

Garion je brzo razmišljao dok se probijao kroz duboki sneg zastrašujuće vitlajući mačem. Uvideo je da ovaj stvor nije brz kao što je bio eldrak Grul. Nije mogao da se odbrani od mahnitih napada vukova, tako da je sneg oko njega ubrzo bio istačkan

krvlju. Zaurloao je besan i razdražen i očajno pojurio ka Durniku. Tot mu ipak prepreči put i zveknu ga teškim štapom pravo po njušci. Stvor bolno zaječa ispruživši ručerde kako bi zgrabio nemog rmpaliju, ali ga Garion ošinu mačem po ramenu, a Zakat mu se gotovo istovremeno prišunja ispod druge ruke i obasu ga kišom udaraca mačem po grudima i trbuhu.

Stvor je zavapio kad mu je krv navrla iz izranjavljenog tela.

„Hajde, Sadi“, požurivao je Svileni dok se poput akrobate izvijao kako bi zabacio bodež ka stvoru da ne povredi ostale.

Vukovi nisu prestali da ljuto napadaju zver grizući mu bokove i noge, a Sadi je obazrivo pokušavao da mu se približi otpozadi. Zver je očajno mahala ručetinama pokušavajući da se odbrani od napadača.

Utom se vučica okomi na stvora i odgrize mu mišić s butine iza levog kolena zarivši mu zube kao da je imala najoštrije sečivo vidara.

Očajni rundavi stvor zavrišta jezivo i neobično ljudski, pa se preturi unazad stiskajući obogaljenu nogu.

Garion obori vrh mača uhvativši ga za nakrnicu balčaka, te se približi stvoru koji se previjao od bolova i podiže oružje kako bi mu ga zario u čupava leđa.

„Molim vas!“, zavapi stvor lica izobličjenog od užasa i straha. „Molim vas, nemojte me ubiti!“

Drugo poglavlje

Stvor je bio Grolim. Ogromna zver koja je ležala na krvavom snegu najednom zatreperi i izmeni obličje baš kad su svi krenuli da ga spremnim oružjem liše života.

„Stanite!“, odrešito će Durnik. „To je čovek!“

Svi se u mestu ukopaše zureći u teško ranjenog sveštenika na snegu.

Garion natmureno položi vrh mača Grolimu na grlo. Bio je neizmerno ljut. „Dobro“, obrati se hladnokrvno, „govori – cenim da bi bilo bolje da imaš valjano objašnjenje. Ko te je naterao da uradiš ovakvu glupost?“

„Naradas“, prostenja Grolim, „vrhovni sveštenik hrama u Hemilu.“

„Misliš li na Zandramasinog potrčka?“, nagrnu Garion. „Na onu belooku budalu?“

„Da. Postupio sam po njegovom naređenju. Molim vas, nemojte me ubiti.“

„Zašto ti je naredio da nas napadneš?“

„Trebalo je da ubijem jednog od vas.“

„Koga?“